

Hans Christensen Sthen

Af En liden Vandrebog (1588)

Hans Christensen Sthen (1544-1600) var 1500-tallets største salmedigter. Som 21-årig blev han rektor ved Latinskolen i Helsingør og var senere i en periode præst i Malmø. I 1589 udgav han bønne- og salmeværket "En liden Vandrebog", hvorfra sangfortællingen om Adam, Eva og ægteskabets indstiftelse stammer:

Om den hellige Ecteskabs Statis Indstiftelse i Paradjß, imellem Adam oc Eva, etc.

**Siungis met den Tone, som den Dytmerske
Feyde Vise, Vellan, Vellan
vdi Guds naffn, etc.**

1.

OM Ecteskabs stat wi siunge vil,
HERre Gud giffue oss sin naade der til,
Sit Naffn til Loff oc Ære:
Oc alle Christne til Lærdom god,
HERre Iesu giff oss der til Mod,
Du vilt stedse hoss oss være.

2.

Der Gud skabte Adam i Paradjß,
Oc gjorde hannem baade hellig oc vijß,
Alt effter sit Billede reene:
Da skabte hand hannem Eva met,
Til Methielp, thi hand saa vel det,
At hand ey kunde være alleene.

3.

En dyb Søffn kaste hand Adam paa,
Oc der hand nu saa soffuendis laa,
Et Been tog hand aff hans side:
Der aff bygde hand en Iomfru prud,
Som skulde være Adams kieriste Brud,
Oc hannem all ære vide.

4.

Der Adam opuaagnede oc sig omsaa,
Den deylige Iomfru for hannem mon staa,
Hans Hierte begynte at brende:
Aff Kierligheds ild, vden Sorg oc Harm,

Hand tog sin Kieriste i sin Arm,
Hende for sin Hustru kiende.

5.

Her er Been oc Kiød aff mit Kiød oc Been,
Derfor siger ieg nu foruden meen,
Oss skal ret ingen atskille:
Min kierist Mandinde hun kaldis maa,
Effterdi Gud haffuer det skicket saa,
Alt effter sin egen Ville.

6.

Oc Gud gaff dem til Morgengaffue,
Det beste de i Verden vilde haffue,
Velsignet dem begge tillige:
Paradjß skulde deris Herresæde være,
Der skulde de leffuet i lyst oc ære,
Om de icke fra hannem vige.

7.

For Klæder oc skøne Klenoder met,
Gaff hand dem sin Wskyldighed,
Met forstand mon hand dem pryde:
Huilcke Klenoder vaare bedre end Guld,
End Perler eller andet, der Verden er fuld,
Det skulle de for andre nyde.

8.

Hand gaff dem oc vnder deris Haand,
Alle Creatur til Land oc Vand,
Baade Fule oc Diur tillige:
Altingest skulde dem lydige være,
O Adam, huad vaarst du da en Herre,
Altingest maatte for dig vige.

9.

O du arrige Slange, giffuet du vaar vee,
Du kunde det icke lenger tilsee,
Vore Forældre monne du bedrage:
Du komst dem til at bryde Guds Bud,
Thi maatte de romme aff Paradjß vd,
Dem til mange sorgfulde Dage.

10.

Men Loff oc tack være Iesu Christ,
Som oss forløste fra Dieffuelsens list,
Oc Skaden igien oprette:
Met sit Blod haffuer hand giort oss fri,

Fra Synden, som wi vaare falden vdi,
Det skulle wi aldrig forgiette.

11.

Der Syndfloden offuer Verden gick,
Saa stor en Affbreck Mennisken fick,
Gud lod sin Vrede kiende:
Men mit vdi sin Vrede saa grum,
Vilde hand dog giffue sin Naade rum,
Oc straffen fra Verden vende.

12.

Hand stadfeste Ecteskab igien paa ny,
Bad Mennisken samlis i Stæder oc By,
Oc Verden at formeere:
Foræret dem Kiød oc Vijn til føde,
At de icke skulde plat leggis øde,
Men voxe jo lenger oc flere.

13.

Der Iesus hid til Verden kom,
For vor skyld tog paa sig Mandom,
Ecteskaff hand ey forsmade:
I Cana der hand bleff bøden ind,
Til Bryllup, da lod hand sig der finde,
Monne selff til Glædscaff raade.

14.

Der met vilde hand tilkiende giffue,
At hand hoss oss vil altid bliffue,
Alt met sin Naade oc gaffue:
Vor Ecteskaff bepryde saa,
At wi alle salige bliffue maa,
Oc føre et got Naffn til graffue.

15.

Men de sig søler i skam oc Last,
Oc tender op Ild til Helffuede fast,
Met Løshed aarle oc silde:
Foracter den Stat Gud haffuer skabt,
Oc bliffuer der offuer euig fortabt,
Deris Salighed skendelig spilte.

16.

Thi lader os haffue til Gud vor tro,
Met Kierlighed i Ecteskaff bygge oc bo,
Saa vil Gud hoss oss være:
Oc giffue oss her baade Lycke oc Fred,

Oc siden den euige Salighed,
Det vnde oss Christ vor HERRE,

AMEN.